

Til forsvar for den skøre kugle

Af Carsten R. Kjaer

■ I gamle dage var videnskabsmanden på film ofte en tosset fyr, der enten var ude på at underlægge sig hele verden – eller måske var et kulørt medhjælper til den smarte helt i hans bestræbelser på at *redde* hele verden. Dette billede af videnskabsmanden som en skør kugle er faldet mange for brystet. I hvert fald dem, der gennem tiden har bekymret sig om rekrutteringen til de tekniske og naturvidenskabelige fag. For de unge mennesker har jo brug for *rollemodeller*, er argumentet. Og så kan det ikke nytte, at virkelighedens helte – ingeniøren eller naturvidenskabsmanden – på film bliver fremstillet som verdensfjerne typer iklædt i tøj, der sidst var moderne under istiden.

Moderigtigt laboratoriearbejde

Jeg har imidlertid konstateret, at der gennem tiden er sket en udvikling på film, som burde glæde dem, der har haft sådanne bekymringer. Det kan man konstatere, hvis man f.eks. ser et afsnit af CSI (som står for *Crime Scene Investigation*), der tilsyneladende kører i båndsløkke på Kanal 5. Konceptet er her, at smarte politifolk opklarer forbrydelser, hvilket der jo ikke er noget revolutionerende i. Men til forskel fra de politiserier, hvor de rigtige politihelte blot afleverer de tekniske beviser til den skøre kugle i laboratoriet, så er det her i CSI heltene selv, der går i laboratoriet. Med en kittel over det moderigtige tøj, perfekt makeup og i dramatisk belysning nærmest kæler de for reagensglas og analyseapparater, mens de udfører komplicerede tekniske analyser af tøjfibre, projektiler, kropsdele eller hvad de nu har fået fat i. Med andre ord: selve det videnskabelige arbejde fremstilles nu som en væsentlig og cool del af politiets opklaring af forbrydelserne. Budskabet synes at være, at kun med videnskaben på sin side, kan den smarte helt vinde over forbryderen.

Ikke til at holde ud

Og så burde enhver rekrutteringsansvarlig for det teknisk- naturvidenskabelige område jo klappe i sine hænder af begejstring. Men af en eller anden grund bliver jeg mere sur end begejstret, når jeg ved et uheld kommer til at se CSI. Det hænger til dels nok sammen med de tynde plot og den til tider latterlige dialog, hvor forbryderen, når han eller hun konfronteres med de moderigtige politifolks teori først spiller smarte og siger »bevis det«, hvorefter de straks bryder sammen og tilstår ved blot antydningen af det første tekniske bevis.

Mit største problem er dog nok, at de moderigtige politifolk er så fandens smarte, at de ikke er til at holde ud! Så jeg bliver helt nervøs for, at nogle unge mennesker med rollemodels-behov skulle vælge netop dem

at se op til. Måske synes jeg bare ikke rigtig det fungerer at gøre rollemodeller ud af naturvidenskabsfolk på den moderne, filmhelteagtige måde. Personligt vil jeg til enhver tid foretrække den gode gamle skøre kugle fremfor de modelækre typer i CSI – hvilket rekrutteringsafdelingerne selvfølgelig kan være bedøvende ligeglade med.

Men skal filmverdenen endelig fungere som rekrutteringsmedium for flere studerende, hvad er der så egentlig galt med den skøre kugle? Er det ikke et udmærket rekrutteringsargument, at en teknisk-naturvidenskabelig uddannelse giver adgang til at underlægge sig hele verden? I øjeblikket prøver DJØF'erne jo med stor succes at gøre det samme – blot med new speak og managementprincipper i stedet for dommedagsmaskiner. Så det kunne være vi skulle til at give dem noget modspil! ■

Tegning: Ebbe Sloth Andersen